

jatelj nenadano ne zaskoči. Ni sedam stotina godina kasnije, u doba Senjskih Uskoka, nisu se usudili mletački brodovi ploviti noću u našem arhipelagu, jer su ih Uskoci napadali sve do Pole, premda Venecija u uskočko doba bijaše suveren i u Kvarneru i u Kvarnerolu. Candiano stoga valja da se je vrlo oprezno šuljao zapadnom obalom Lošinja, odakle je nastavio ravno između Silbe i glasovite Premude, da onda upravi pramce svoga brodovlja prema dalmatinskoj obali. Taj put mora da je stojao njegove veslače grdnih napora.¹⁾

A gdje je knez Branimir mogao držati na okupu svoje brodovlje, da bude na sidru sigurno od mora, u noći od iznenađenja i u najzgodnijem položaju da isplovi, kad ustreba? Izvori apodiktički tvrde, da je sraz uslijedio kod »Promontorium Miculum« (talijanski »Punt'Amica« i »Punta Mica«, a hrvatski »Mikulin Rt« ili »Mikulin Rat«), pa nam stoga zdrav razum propisuje, da tražimo takav položaj nedaleko od Mikulina Rta, a u najsigurnijim za Hrvate dragama iza otoka Vira, uz južnu

¹⁾ Ne može se ni čakom dopustiti, da je Candianova osnova bila ploviti zapadno od dalmatinskih otoka. To su se, prije izuma parobroda, rijetko kada pomorci usudili s pojedinim brodom, a s ratnom eskadrom nikad. Još drevni Vegetije napisa, da je više ratnih rimskih brodova nastradalo od oluje, nego li od neprijateljskog udarca. Ni starodavni kao ni sredovječni brodovi ne imaćahu nužne gipkosti, pa su slabo odolijevali valovlju na otvorenom moru. K tomu su nosili premalo savurne (zavorra), pa su premalo »gazili«. Povrh svega pak bilo bi naprosto ludo ploviti zapadnom obalom Dugoga otoka, pa zaći u labirint nebrojenih Krunarskih otočića i školja. Nešto takova za IX. stoljeće bilo je nemoguće.